UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologōn diaphorōn syngrammata palaia kai orthodoxa

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

VD16 G 1810

Canones Sanctorvm Et Beatorvm Patrvm, Qvi Antiochiæ conuenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-72021

Visual Library

20 Si quis ſuperbię uſus affectu, conuentus abominatur, qui ad confeſsiones martyrum celebrant, & miniſteria quæ in eis fiunt, ſimul cũ eorum memorijs execratur, anathema ſit.

Hæc autem ſcripſimus, non eos qui in eccleſia Dei ſecundum ſcripturas ſanctum propoſitum continentiæ eligunt, uituperantes: ſed eos qui abutuntur propoſito in ſuperbiam, & extolluntur aduerſus ſimpliciores, abſcindimus. Et damnamus eos qui aduerſum ſcripturas, eccleſiaſticas regulas, noua introducunt præcepta. Nos autem & uirginitatem cum humilitate admiramur, & continentiam quæ cum caſtitate & religione ſuſcipitur, approbamus, & renuntiationem ſecularium negotiorum cum humilitate recipimus, & nuptiarum caſtum uinculum honoramus, & diuitias cum iuſtitia & operibus bonis non ſpernimus, & habitum ſimplicem ac ueſtem uiliorem pro corporis diligentia infucatum laudamus, ſicut etiam ſolutas ac fractas in ueſtibus proceſsiones reprobamus. Et domos Dei honoramus, & conuentus qui in his fiunt tanquam ſanctos & utiles ſuſcipimus, pietatem in priuatis domibus non claudentes, ſed omnem locum in nomine Dei ædificatum honoramus, & congregationem ſanctam in eadem eccleſia pro utilitate communi recipimus. Et bona opera quæ ſupra uires in fratres pauperes exercentur ſecundùm eccleſiaſticas traditiones, beatificamus, & omnia quæ per ſanctas ſcripturas, & per Apoſtolos ſunt tradita, in Eccleſia celebrari exoptamus.

Εἴ τις αἰτιῶν, ὑπερηφανίᾳ διαθέσει κεχρημένος καὶ βδελυσσόμενος, τὰς συνάξεις τῶν μαρτύρων, ἢ τὰς ἐν αὐτοῖς γινομένας λειτουργίας, καὶ τὰς μνήμας αὐτῶν, ἀνάθεμα ἔστω.

Ταῦτα δὲ γράφομεν, οὐκ ἐκκόπτοντες τοὺς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ, κατὰ τὰς γραφὰς ἀσκεῖσθαι βουλομένους· ἀλλὰ τοὺς λαμβάνοντας τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀσκήσεως εἰς ὑπερηφανίαν, κατὰ τῶν ἀφελέστερον βιούντων ἐπαιρομένους τε καὶ παράγοντας. ὑμεῖς παρθενίαν καὶ παρθενίαν μετὰ ταπεινοφροσύνης θαυμάζομεν, καὶ ἐγκράτειαν μετὰ σεμνότητος καὶ θεοσεβείας γινομένην ἀποδεχόμεθα· καὶ ἀναχώρησιν τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων μετὰ ταπεινοφροσύνης ἀποδεχόμεθα, καὶ γάμου συνοίκησιν σεμνὴν τιμῶμεν, καὶ πλοῦτον μετὰ δικαιοσύνης καὶ εὐποιΐας οὐκ ἐξουθενοῦμεν, καὶ λιτότητα καὶ εὐτέλειαν ἀμφιεσμάτων δι᾽ ἐπιμέλειαν μόνον τοῦ σώματος ἀπερίεργον ἐπαινοῦμεν· τὰς δὲ ἐκλύτους καὶ τεθρυμμένας ἐν τῇ ἐσθῆτι προόδους οὐκ ἀποδεχόμεθα. καὶ τοὺς οἴκους τοῦ θεοῦ τιμῶμεν· καὶ τὰς συνόδους, τὰς ἐπ᾽ αὐτοῖς, ὡς ἁγίας καὶ ἐπωφελεῖς, ἀποδεχόμεθα, οὐ συγκλείοντες τὴν εὐσέβειαν ἐν τοῖς οἴκοις, ἀλλὰ πάντα τόπον τὸν ἐπ᾽ ὀνόματι τοῦ θεοῦ οἰκοδομηθέντα τιμῶντες, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ σύνοδον κοινὴν εἰς ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ. ἀποδεχόμεθα καὶ τὰς καθ᾽ ὑπερβολὴν εὐποιΐας τῶν ἀδελφῶν, τὰς κατὰ τὰς παραδόσεις διὰ τῆς ἐκκλησίας εἰς τοὺς πτωχοὺς γινομένας, μακαρίζομεν. καὶ πάντα συνελθόντας εἰπεῖν, τὰ παραδοθέντα ὑπὸ τῶν θείων γραφῶν καὶ τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γίνεσθαι ἀποδεχόμεθα.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΩΝ πατέρων.

CANONES SANCTORVM ET BEATORVM PATRVM, QVI ANTIOchiæ conuenerunt.

SANCTA & pacatiſsima ſynodus in unum congregata, his qui per ſingulas prouincias ſunt, unanimis ſanctis, & conſacerdotib. in Domino ſalutem.

Gratia & ueritas Ieſu Chriſti Domini & ſaluatoris noſtri, ſanctã & Antiochenã eccleſiã uiſitãs, & in unũ cõnectens per cõcordiã pacatiſsimi ſpiritus: multa quidẽ & alia perfecit, in omnibus autẽ ſuggerente ſancto & pacifico ſpiritu, etiam hoc perfecit, ut quæ una ſunt recte cõſtitui, tũ plurima conſideratione & iudicio una

Ἡ Ἁγία, καὶ εἰρηνικωτάτη σύνοδος, ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συγκροτηθεῖσα ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐξ ἐπαρχίας συρίας κοίλης, φοινίκης, παλαιστίνης, ἀραβίας, μεσοποταμίας, κιλικίας, ἰσαυρίας· τοῖς κατ᾽ ἐπαρχίαν ὁμοψύχοις καὶ ἁγίοις συλλειτουργοῖς, ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν, ἐπισκεψαμένη τὴν ἀντιοχέων ἁγίαν ἐκκλησίαν, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ συνάψασα μετὰ ὁμονοίας καὶ συμφωνίας καὶ πνεύματος εἰρηνικοῦ· πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα κατώρθωσεν, ἐν πᾶσι δὲ

λῶς ἔχειν ἔδοξεν, μετὰ πλείονος σκέψεως καὶ ἐπικρίσεως ὁμοῦ πάντων ἡμῶν τῶν ἐπισκόπων κατὰ τὸ αὐτὸ συγκροτηθέντων ἐπὶ τῆς ἀντιοχέας ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν, ἐπὶ τὴν ὑμετέραν γνῶσιν ἀνηνέγκαμεν, πιστεύσαντες τῇ τοῦ χριστοῦ χάριτι καὶ τῷ τῆς εἰρήνης ἁγίῳ πνεύματι, ὅτι καὶ αὐτοὶ συμπνεύσητε, ὡς ἂν δυνάμει συνόντες ἡμῖν, καὶ ταῖς εὐχαῖς συνεργοῦντες, μᾶλλον δὲ ἡνωμένοι, ἡμῖν καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι συμπαρόντες. τὰ αὐτά τε ἡμῖν συμφωνήσαντες καὶ ὡρισάμενοι, καὶ τὰ ὀρθῶς δόξαντα ἐπισφραγιζόμενοι, καὶ βεβαιοῦντες τῇ τοῦ ἁγίου πνεύματος συμφωνίᾳ. εἰσὶ δὲ οἱ ὁρισθέντες ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες οἱ ὑποτεταγμένοι.

Πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὅρον τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα. καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν. εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν, ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ πάσχα. τοῦτον ἡ ἁγία σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινεν τῆς ἐκκλησίας. ὡς οὐ μόνον ἑαυτῷ ἁμαρτίας, ἀλλὰ πολλοῖς διαφθορᾶς καὶ διαστροφῆς γινόμενον αἴτιον. καὶ οὐ μόνον τοὺς τοιούτους καθαιρεῖ τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τολμῶντας τούτοις κοινωνεῖν μετὰ τὴν καθαίρεσιν. τοὺς δὲ καθαιρεθέντας ἀποστερεῖσθαι καὶ τῆς ἔξωθεν τιμῆς, ἧς ὁ ἅγιος κανὼν καὶ τὸ τοῦ θεοῦ ἱερατεῖον μετείληφεν.

Πάντας τοὺς εἰσιόντας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν ἀκούοντας, μὴ κοινωνοῦντας δὲ εὐχῆς ἅμα τῷ λαῷ, ἢ ἀποστρεφομένους τὴν μετάληψιν τῆς εὐχαριστίας κατά τινα ἀταξίαν. τούτους ἀποβλήτους γίνεσθαι τῆς ἐκκλησίας, ἕως ἂν ἐξομολογησάμενοι καὶ δείξαντες καρποὺς μετανοίας, καὶ παρακαλέσαντες, τυχεῖν δυνηθῶσι συγγνώμης. μὴ ἐξεῖναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις, μηδὲ κατ᾽ οἴκους συνελθόντας συνεύχεσθαι τοῖς μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ συνευχομένοις, μηδὲ ἐν ἑτέρᾳ ἐκκλησίᾳ ὑποδέχεσθαι τοὺς ἐν ἑτέρᾳ ἐκκλησίᾳ μὴ συναγομένους. εἰ δὲ φανείη τις τῶν ἐπισκόπων ἢ πρεσβυτέρων ἢ διακόνων, ἤ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν. καὶ τοῦτον ἀκοινώνητον εἶναι, ὡς ἂν συγχέοντα τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας.

Εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος, ἢ ὅλως τῶν τοῦ ἱερατείου τις καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν, εἰς ἑτέραν ἀπέλθοι. ἔπειτα παντελῶς μεταστὰς, διατρίβειν ἐν ἄλλῃ παροικίᾳ πειρᾶται ἐπὶ πολλῷ

cum omnibus nobis Antiochiam ex diuerſis prouincijs in unum collectis epiſcopis, in ueſtram notitiam deferantur. Credimus autem gratiæ Domini, & Spiritui Sancto pacis, quod & ipſi conſpirabitis nobis, tanquam in unam fuiſſetis uirtutem, & nobiſcum orationibus adnitentes, magis autem uniti, & in Spiritu Sancto præſente iiſdem ipſis quæ definita ſunt, conſentientes, & ea quæ uiſa ſunt recta roborantes, cum cônſenſu Sancti Spiritus conſignabitis. Sunt autem præfiniti canones eccleſiaſtici hi qui infra ſunt ſcripti.

1 Omnes qui audent diſſoluere regulam ſancti & magni concilij Niceni, quod celebratum eſt in preſentia pij & Dei amantiſsimi imperatoris Conſtantini, de ſancta & ſalutari feſtiuitate Paſchali, excommunicatos & abiectos eſſe debere ab eccleſia ſi perſeuerent ſtudio contentionis ad ſubuertenda ea quæ optimè conſtituta ſunt. Et hæc quidem dicta ſunt de laicis. Si autem de præpoſitis eccleſiæ aliquis, id eſt uel epiſcopus, uel presbyter, uel diaconus, poſt hâc diffinitionem & hunc terminum, auſus fuerit in ſubuerſionem populorum, & perturbationem eccleſiarum ſeorſum colligere, & cum Iudæis paſcha uoluerit celebrare, hunc ſancta ſynodus iam alienum ab eccleſia eſſe iudicabit, tanquā eum qui non ſolùm proprij peccati reus ſit, ſed etiam corruptionis & peruerſionis cauſa ſit. Et non ſolùm huiuſmodi deponi à miniſterio iubet, ſed & eos qui auſi fuerint his communicare poſt damnationem depoſitos autem etiam honore, qui extrinſecus eſt, priuare oportet, quem ſanctus canon & Dei ſacerdotium promeruit.

2 Omnes qui ingrediuntur Eccleſiam Dei, & ſcripturas ſacras audiunt, nec communicant in oratione cum populo, ſed pro quadam intemperantia ſe à perceptione Sanctæ communionis auertunt, hi de eccleſia remoueantur, quandiu per confeſsionem pœnitentiæ fructus oſtendant, & precibus indulgentiam conſequantur. Cùm excommunicatis autem non licere communicare, nec cum his qui per domos conueniunt, deuitantes orationes eccleſiæ ſimul orandum eſt. Ab alia quoque eccleſia non ſuſcipiendum, quia in alia minimè congregatur. Si quis autem de Epiſcopis aut presbyteris, uel diaconis, ſeu quilibet ex clero deprehenſus fuerit cum excommunicatis communicare, etiam iſte priuetur communione, tanquam qui regulam confundat eccleſiæ.

3 Si quis presbyter aut diaconus, aut omnino quilibet ex clero parochiā propriam deſerens ad aliam properauerit, uel omnino demigrans

in alia parochia per multa tempora nititur immorari, ulterius ibidem non miniſtret, maximè ſi uocanti ſuo epiſcopo, & regredi ad propriã parochiam commonenti, obedire contempſerit. Quòd ſi in hac indiſciplinatione perdurat, à miniſterio modis omnib. remoueatur, ita ut nequaquam locum reſtitutionis inueniat. Si uerò pro hac cauſa damnatum alter epiſcopus ſuſcipiat, hic etiam à communi coerceatur ſynodo, uelut qui eccleſiaſtica conſtituta diſſoluat.

Si quis epiſcopus damnatus à ſynodo, uel presbyter aut diaconus à ſuo epiſcopo, auſi fuerint aliquid de miniſterio ſacro cõtingere, ſiue Epiſcopus iuxta præcedentem conſuetudinẽ, ſiue presbyter, aut diaconus, nullo modo liceat ei nec in alia ſynodo reſtitutionis ſpẽ, aut locum habere ſatisfactionis: ſed communicantes ei omnes abijci de eccleſia, & maximè ſi poſtea quàm didicerint aduerſum memoratos prolatam fuiſſe ſententiam, eiuſdem communicare tentauerint.

Si quis presbyter aut diaconus epiſcopum proprium contemnens, ſe ab eccleſia ſequeſtrauit, & ſeorſum colligens altare conſtituit, & commonenti epiſcopo non acquieuerit, nec conſentire uel obedire uoluerit ſemel & iterum conuocanti, hic damnetur omni modo, nec ultra remedium conſequatur, quia ſuam recipere non poteſt dignitatem. Quòd ſi eccleſiam conturbare, & ſolicitare perſiſtat, tanquam ſeditioſus per poteſtates exteras opprimatur.

Si quis à proprio epiſcopo communione priuatus eſt, non ante ſuſcipiatur ab alijs quàm ſuo reconcilietur epiſcopo, aut certè ad ſynodum quæ congregatur occurrens pro ſe ſatisfaciat, & perſuadens concilio, ſententiam ſuſcipiat alteram. Hęc autem definitio maneat circa laicos & presbyteros & diaconos, omnesq́ qui ſub regula eſſe monſtrantur.

Nullus peregrinorum ſine pacificis, id eſt, cummendatitijs ſuſcipiatur epiſtolis.

Presbyteri qui ſunt ĩ agris, canonicas epiſtolas dare nõ poſſũt, aut ad ſolos tãtùm uicinos epiſcopos lrãs deſtinare. Corepiſcopi aũt qui ſunt irreprehẽſibiles, dare poſſũt pacificas epiſtolas

Per ſingulas regiones epiſcopos conuenit noſſe Metropolitanum epiſcopum, ſolicitudinem totius prouinciæ gerere. Propterea quod ad metropolim omnes undiq; qui negotia uidẽtur habere, cõcurrãt. Vnde placuit eũ & honore præcellere, & nihil ãplius præter eũ cæteros epiſcopos agere, ſecũdùm antiquã à patrib. noſtris regulam cõſtitutam, niſi ea tantùm quæ ad ſuam diœceſim pertinent, poſſeſſioneſq́ue

χρόνῳ, μηκέτι λειτουργεῖν, εἰ μάλιστα καλοῦντι τῷ ἐπισκόπῳ τῷ ἰδίῳ καὶ ἐπανελθεῖν εἰς τὴν παροικίαν τὴν ἑαυτοῦ παραινοῦντι μὴ ὑπακούοι. εἰ δὲ καὶ ἐπιμένοι τῇ ἀταξίᾳ, παντελῶς αὐτὸν καθαιρεῖσθαι τῆς λειτουργίας, ὡς μηκέτι χώραν ἔχειν ἀποκαταστάσεως. εἰ δὲ καθαιρεθέντα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δέχοιτο ἕτερος ἐπίσκοπος, κἀκεῖνον ἐπιτιμίας τυγχάνειν ὑπὸ κοινῆς συνόδου, ὡς παραλύοντα τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἐκκλησιαστικούς.

4 Εἴ τις ἐπίσκοπος ὑπὸ συνόδου καθαιρεθείς, ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τολμήσειέν τι πρᾶξαι τῆς λειτουργίας, εἴτε ὁ ἐπίσκοπος κατὰ τὴν προάγουσαν συνήθειαν, εἴτε ὁ πρεσβύτερος, εἴτε ὁ διάκονος, μηκέτι ἐξὸν εἶναι αὐτῷ, μηδὲ ἐν ἑτέρᾳ συνόδῳ ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως, μήτε ἀπολογίας χώραν ἔχειν. ἀλλὰ δὲ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτῷ πάντας ἀποβάλλεσθαι τῆς ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα, εἰ μαθόντες τὴν ἀπόφασιν τὴν κατὰ τῶν προειρημένων ἐξενεχθεῖσαν τολμήσειαν αὐτοῖς κοινωνεῖν.

5 Εἴ τις πρεσβύτερος ἢ διάκονος, καταφρονήσας τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἰδίου, ἀφώρισεν ἑαυτὸν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἰδίᾳ συνήγαγεν, καὶ θυσιαστήριον ἔστησεν, καὶ τοῦ ἐπισκόπου προσκαλεσαμένου ἀπειθοίη, καὶ μὴ βούλοιτο αὐτῷ πείθεσθαι, μηδὲ ὑπακούειν καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον καλοῦντι, τοῦτον καθαιρεῖσθαι παντελῶς, καὶ μηκέτι θεραπείας τυγχάνειν, μηδὲ δύνασθαι λαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ τιμήν. εἰ δὲ παραμένοι, θορυβῶν καὶ ἀναστατῶν τὴν ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἔξωθεν ἐξουσίας, ὡς στασιώδη αὐτὸν ἐπιστρέφεσθαι.

6 Εἴ τις ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου ἀκοινώνητος γέγονεν, μὴ πρότερον αὐτὸν παρ᾽ ἑτέρων δεχθῆναι (εἰ μὴ ὑπ᾽ αὐτοῦ παραδεχθείη τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου) ἢ συνόδου γενομένης ἀπαντήσας ἀπολογήσεται, πείσας τε τὴν σύνοδον, καταδέξοιτο ἑτέραν ἀπόφασιν. ὁ αὐτὸς δὲ ὅρος ἐπὶ λαϊκῶν καὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ κανόνι.

7 Μηδένα ἄνευ εἰρηνικῶν δέχεσθαι τῶν ξένων.

8 Μὴ δὲ πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ταῖς χώραις κανονικὰς ἐπιστολὰς διδόναι, ἢ πρὸς μόνους τοὺς γείτονας ἐπισκόπους ἐπιστολὰς ἐπιπέμπειν. τοὺς δὲ ἀνεπιλήπτους χωρεπισκόπους, διδόναι εἰρηνικάς.

9 Τοὺς καθ᾽ ἑκάστην ἐπαρχίαν ἐπισκόπους εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν τῇ μητροπόλει προεστῶτα ἐπίσκοπον, καὶ τὴν φροντίδα ἀναδέχεσθαι πάσης τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὸ ἐν τῇ μητροπόλει πανταχόθεν συντρέχειν πάντας τοὺς τὰ πράγματα ἔχοντας. ὅθεν ἔδοξεν τῇ τιμῇ προηγεῖσθαι αὐτόν, μηδέν τε πράττειν περιττὸν τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους ἄνευ αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀρχαῖον κρατήσαντα τῶν πατέρων ἡμῶν κανόνα, ἢ ταῦτα μόνα ὅσα τῇ ἑκάστου ἐπιβάλλει παροικίᾳ, καὶ ταῖς ὑπ᾽ αὐτὴν

χώραις,

χώραις. ἕκαστον γὰρ ἐπίσκοπον ἐξουσίαν ἔχειν τῆς ἑαυτοῦ παροικίας, διοικεῖν τε κατὰ τὴν ἑκάστῳ ἐπιβάλλουσαν εὐλάβειαν, καὶ πρόνοιαν ποιεῖσθαι πάσης τῆς χώρας τῆς ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, ὡς καὶ χειροτονεῖν πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, καὶ μετὰ κρίσεως ἕκαστα διαλαμβάνειν. περαιτέρω δὲ μηδὲν πράττειν ἐπιχειρεῖν, δίχα τοῦ τῆς μητροπόλεως ἐπισκόπου. μηδὲ αὐτὸν, ἄνευ τῆς τῶν λοιπῶν γνώμης.

ſubiectas. Vnuſquiſq; enim epiſcopus habeat ſuæ parrochiæ poteſtatem, ut regat iuxta reuerentiam ſingulis competentem, & prouidentiam gerat totius regionis quæ eius urbi ſubeſt: ita ut presbyteros & diaconos ordinet, & ſingula iudicio comprehendat. Amplius autẽ nihil agere tentet abſque epiſcopo Metropolitano, nec Metropolitanus ſine cæterorum gerat conſilio ſacerdotum.

10 Τοὺς ἐν ταῖς κώμαις ἢ ταῖς χώραις, ἢ τοὺς καλουμένους χωρεπισκόπους, εἰ καὶ χειροθεσίαν εἶεν ἐπισκόπων εἰληφότες, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν μέτρα, καὶ διοικεῖν τὰς ὑποκειμένας αὐτοῖς ἐκκλησίας, καὶ τῇ τούτων ἀρκεῖσθαι φροντίδι καὶ κηδεμονίᾳ, καθιστᾶν δὲ ἀναγνώστας καὶ ὑποδιακόνους καὶ ἐπορκιστὰς, καὶ τῇ τούτων ἀρκεῖσθαι προαγωγῇ, μήτε δὲ πρεσβύτερον μήτε διάκονον χειροτονεῖν τολμᾶν, δίχα τοῦ ἐν τῇ πόλει ἐπισκόπου, ᾗ ὑπόκειται αὐτός τε καὶ ἡ χώρα. εἰ δὲ τολμήσειέν τις παραβῆναι τὰ ὁρισθέντα, καθαιρεῖσθαι αὐτὸν καὶ ἧς μετέχει τιμῆς. χωρεπίσκοπον δὲ γίνεσθαι ὑπὸ τοῦ τῆς πόλεως, ᾗ ὑπόκειται, ἐπισκόπου.

Qui in uicis uel poſſeſſionibus uel qui Chorepiſcopi nominantur, quanuis manus impoſitionem Epiſcoporum perceperint, & ut Epiſcopi conſecrati ſint, tamen ſanctæ ſynodo placuit ut modum proprium recognoſcant, ut gubernent ſibi ſubiectas eccleſias, earumq; moderamine curaq; contenti ſint. Ordinent etiam lectores & ſubdiaconos, atq; exorciſtas, quibus promotiones iſtæ ſufficiant. Nec presbyterum uerò nec diaconum audeant ordinare abſque ciuitatis Epiſcopo, cui ipſe cum regione ſubiectus eſt. Si quis autem tranſgredi ſtatuta tentauerit, depoſitus, quo utebatur honore priuetur, Chorepiſcopum uerò ciuitatis Epiſcopus ordinet cui illę ſubiectus eſt.

11 Εἴ τις ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ ὅλως τοῦ κανόνος, ἄνευ γνώμης καὶ γραμμάτων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων, καὶ μάλιστα τοῦ κατὰ τὴν μητρόπολιν, ὁρμήσειεν πρὸς βασιλέα ἀπελθεῖν. τοῦτον ἀποκηρύττεσθαι καὶ ἀπόβλητον γίνεσθαι, οὐ μόνον τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀξίας, ἧς μετέχων τυγχάνει. ὡς παρενοχλεῖν τολμῶντα τὰς τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως ἡμῶν ἀκοὰς παρὰ τὸν θεσμὸν τῆς ἐκκλησίας. εἰ δὲ ἀναγκαία καλοίη χρεία πρὸς βασιλέα ὁρμᾶν, τοῦτο πράττειν μετὰ σκέψεως καὶ γνώμης τοῦ κατὰ τὴν μητρόπολιν τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπου, ἢ τῶν ἐν αὐτῇ, τοῖς τε τούτων γράμμασιν ἐφοδιάζεσθαι.

Si quis Epiſcopus aut presbyter, aut quilibet regulæ ſubiectus eccleſiæ, præter ſententiam & literas epiſcoporum prouinciæ, & præcipuè Metropolitani, adierit Imperatorem, hũc reprobari & abijci oportere non ſolùm à communione, uerùm & ab honore, cuius particeps uidetur exiſtere, quia uenerandi principis auribus moleſtiam tentauit inferre contra leges eccleſiæ. Si igitur adire principem neceſſaria cauſa depoſcit, hoc agatur cum tractatu & cõſilio Metropolitani, & cæterorum Epiſcoporum qui in eadem prouincia commorantur, qui etiam proficiſcentem ſuis proſequantur epiſtolis.

12 Εἴ τις ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου καθαιρεθεὶς πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ καὶ ἐπίσκοπος ὑπὸ συνόδου, ἐνοχλῆσαι τολμήσειε τὰς βασιλέως ἀκοὰς, δέον ἐπὶ μείζονα ἐπισκόπων σύνοδον τρέπεσθαι, καὶ ἃ νομίζει δίκαια ἔχειν, προσαναφέρειν πλείοσιν ἐπισκόποις, καὶ τὴν παρ᾽ αὐτῶν ἐξέτασίν τε καὶ ἐπίκρισιν ἐκδέχεσθαι. εἰ δὲ τούτων ὀλιγωρήσας, ἐνοχλήσειεν τῷ βασιλεῖ, καὶ τοῦτον μηδὲ μιᾶς συγγνώμης ἀξιοῦσθαι, μηδὲ χώραν ἀπολογίας ἔχειν, μηδὲ ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως προσδοκᾶν.

Si quis à proprio Epiſcopo presbyter, aut diaconus, aut ſi epiſcopus à ſynodo fuerit fortè damnatus, & Imperatoris auribus moleſtus extiterit, oportet ad maius Epiſcoporum conuerti concilium, & quæ putauerint habere iuſta, plurimis Epiſcopis ſuggerant, eorumq; diſcuſſiones ac iudicia præſtolentur. Si uerò hæc paruipendẽtes moleſti fuerint Imperatori, hos nulla uenia dignos eſſe, nec locum ſatisfactionis habere, nec ſpem futuræ reſtitutionis penitus opperiri dijudicamus.

13 Μηδένα ἐπίσκοπον τολμᾶν ἀφ᾽ ἑτέρας ἐπαρχίας εἰς ἑτέραν μεταβαίνειν, καὶ χειροτονεῖν ἐν ἐκκλησίᾳ τινὰς εἰς προαγωγὴν λειτουργίας, μηδὲ εἰ συνεπάγοιτο ἑαυτῷ ἑτέρους. εἰ μὴ παρακληθεὶς ἀφίκοιτο διὰ γραμμάτων τοῦ τε μητροπολίτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐπισκόπων, ὧν εἰς τὴν χώραν παρέρχοιτο.

Nullus Epiſcopus ex alia prouincia audeat ad aliam tranſgredi, & ad promotionem miniſterij aliquos in eccleſijs ordinare, licet conſenſum uideantur prębere nonnulli, niſi literis tam Metropolitani, quàm cæterorum qui cum eo ſunt Epiſcoporum rogatus adueniat, & ſic ad

actionem ordinationis accedit. Si uerò nullo uocante inordinato more deproperet ſuper aliquibus ordinationibus & eccleſiaſticis negotijs ad eum non pertinentibus componendis, irrita quidem quæ ab eo geruntur exiſtant, ipſe uerò incompoſiti motus ſui, & irrationabilis audaciæ ſubeat ultionem, ex hoc iam damnatus à Sancto conſilio.

Si quis Epiſcopus de certis criminibus iudicetur, & contingat de eo comprouinciales Epiſcopos diſsidere, cùm iudicatus ab alijs innocens creditur, reus ab alijs æſtimatur: pro totius huius ambiguitatis abſolutione Sanctæ ſynodo placuit ut Metropolitanus Epiſcopus à uicina prouincia iudices alios conuocet, qui controuerſiam tollant, ut per eos ſimul & per comprouinciales Epiſcopos, quod iuſtum uiſum fuerit, approbetur.

Si quis Epiſcopus de certis criminibus accuſatus, condemnetur ab omnibus Epiſcopis eiuſdem prouinciæ, cunctiq; conſonanter eandem contra eum formam decreti protulerint, hunc apud alios nullo modo iudicari, ſed firmam concordantem epiſcoporum prouinciæ manere ſententiam.

Si quis epiſcopus uacans in eccleſiam uacantem proſiliat, ſedemq; peruadat abſque integro perfectoq; concilio, hic abijciatur neceſſe eſt, & ſi cunctus populus quem diripuit, eum habere delegerit. Perfectum uerò concilium illud eſt, ubi interfuerit Metropolitanus antiſtes.

Si quis epiſcopus per manus impoſitionem epiſcopatum acceperit, & præeſſe populo conſtitutus miniſterium ſubire neglexerit, nec acquieuerit ire ad eccleſiam ſibi commiſſam, hunc oportet communione priuari donec ſuſceperit coactus officium, aut certè de eo aliquid integra decreuerit eiuſdem prouinciæ ſynodus ſacerdotum.

Si quis epiſcopus ordinatus ad parochiam minimè cui eſt electus, acceſſerit, non ſuo uitio, ſed quòd eum aut populus uetet, aut propter aliam cauſam non tamen eius uitio perpetratã, hic & honoris ſit & miniſterij particeps, dummodo nil moleſtus eccleſiæ rebus exiſtat, ubi miniſtrare cognoſcitur. Quẽ etiam obſeruare cõueniet quicquid ſynodus perfecta prouīcię, quod uiſum fuerit, iudicãdo decreuerit.

Epiſcopus non eligatur abſq; ſynodo & abſente metropolitano prouinciæ. Hoc autẽ præſente melius quidem eſſet omnes ex tota prouincia comminiſtros ſimul adeſſe, ac conuenit ut metropolitanus per epiſtolam eos conuocet, quòd ſi oẽs uenerint id melius eſt. Quod ſi hoc difficile factu fuerit plures tũ adeſſe oportet,

εἰ δὲ μηδενὸς καλοῦντος ἀπέλθοι ἀτάκτως ἐπὶ χειροθεσίᾳ τινῶν, καὶ καταστάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων μὴ προσηκόντων αὐτῷ. ἄκυρα μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα τυγχάνειν, καὶ αὐτὸν δὲ ὑπέχειν τῆς ἀταξίας αὐτοῦ καὶ τῆς παραλόγου ἐπιχειρήσεως τὴν προσήκουσαν δίκην, καθῃρημένον ἐντεῦθεν ἤδη ὑπὸ τῆς ἁγίας συνόδου.

14 Εἴ τις ἐπίσκοπος ἐπί τισιν ἐγκλήμασι κρίνοιτο, ἔπειτα συμβαίη περὶ αὐτοῦ διαφωνεῖν τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπους, τῶν μὲν ἀθῶον τὸν κρινόμενον ἀποφαινόντων, τῶν δὲ ἔνοχον. ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς πάσης ἀμφισβητήσεως, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ τὸν τῆς μητροπόλεως ἐπίσκοπον ἀπὸ τῆς πλησιοχώρου ἐπαρχίας μετακαλεῖσθαι ἑτέρους τινὰς τοὺς ἐπικρινοῦντας, καὶ τὴν ἀμφισβήτησιν διαλύοντας. τοῦ βεβαιῶσαι σὺν τοῖς τῆς ἐπαρχίας τὸ παριστάμενον.

15 Εἴ τις ἐπίσκοπος ἐπί τισιν ἐγκλήμασι κατηγορηθείς, κριθείη ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων, πάντες τε σύμφωνοι μίαν κατ' αὐτοῦ ἐξενέγκοιεν ψῆφον· τοῦτον μηκέτι παρ' ἑτέροις δικάζεσθαι, ἀλλὰ μένειν βεβαίαν τὴν σύμφωνον τῶν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τῶν ἐπισκόπων ἀπόφασιν.

16 Εἴ τις ἐπίσκοπος σχολάζων ἐπὶ σχολάζουσαν ἐκκλησίαν ἑαυτὸν ἐπιρρίψας, ὑφαρπάζοι τὸν θρόνον δίχα συνόδου τελείας. τοῦτον ἀπόβλητον εἶναι, καὶ εἰ πᾶς ὁ λαὸς, ὃν ὑφήρπασεν, ἕλοιτο αὐτόν. τελείαν δὲ ἐκείνην εἶναι σύνοδον, ᾗ συμπάρεστι καὶ ὁ τῆς μητροπόλεως.

17 Εἴ τις ἐπίσκοπος χειροθεσίαν ἐπισκόπου λαβὼν, καὶ ὁρισθεὶς προεστάναι λαοῦ, μὴ καταδέξοιτο τὴν λειτουργίαν, μὴ δὲ πείθοιτο ἀπιέναι εἰς τὴν ἐγχειρισθεῖσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν. τοῦτον εἶναι ἀκοινώνητον, ἕως ἂν ἀναγκασθεὶς, καταδέξοιτο ἢ ὁρίσοι τι περὶ αὐτοῦ ἡ τελεία σύνοδος τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐπισκόπων.

18 Εἴ τις ἐπίσκοπος χειροτονηθεὶς εἰς παροικίαν μὴ ἀπέλθῃ εἰς ἣν χειροτονήθη, οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ αἰτίαν, ἀλλ' ἤτοι διὰ τὴν τοῦ λαοῦ παραίτησιν, ἢ δι' ἑτέραν αἰτίαν οὐκ ἐξ αὐτοῦ γενομένην. τοῦτον μετέχειν τῆς τιμῆς καὶ τῆς λειτουργίας, μόνον μηδὲν παρενοχλοῦντα τοῖς πράγμασι τῆς ἐκκλησίας, ἔνθα ἂν συνάγοιτο. ἐκδέχεσθαι δὲ τοῦτον, ὅ, τι ἂν ἡ τῆς ἐπαρχίας τελεία σύνοδος κρίνασα τὸ παριστάμενον ὁρίσῃ.

19 Ἐπίσκοπον μὴ χειροτονεῖσθαι δίχα συνόδου καὶ παρουσίας τοῦ ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας. τούτου δὲ παρόντος ἐξάπαντος βέλτιον μὲν συνεῖναι αὐτῷ πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ συλλειτουργοὺς, καὶ προσήκει δι' ἐπιστολῆς τὸν ἐν τῇ μητροπόλει συγκαλεῖν, καὶ εἰ μὲν ἀπαντοῖεν οἱ πάντες, βέλτιον, εἰ δὲ δυσχερὲς εἴη τοῦτο

τοὺς

ρὺς γε πλείους ἐξ ἅπαντος παρεῖναι δεῖ, ἢ διὰ γραμμάτων ὁμοψήφους γενέσθαι. καὶ οὕτως μετὰ τῆς τῶν πλειόνων ἤτοι παρουσίας ἢ ψήφου γίνεσθαι τὴν κατάστασιν. εἰ δὲ ἄλλως παρὰ τὰ ὡρισμένα γίγνοιτο, μηδὲν ἰσχύειν τὴν χειροτονίαν. εἰ δὲ κατὰ τὸν ὡρισμένον κανόνα γίγνοιτο ἡ κατάστασις, ἀντιλέγοιεν δέ τινες δι' οἰκείαν φιλονεικίαν, κρατεῖν τὴν τῶν πλειόνων ψῆφον.

20 Διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρείας, καὶ τὰς τῶν ἀμφισβητουμένων διαλύσεις, καλῶς ἔχειν ἔδοξε συνόδους καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τῶν ἐπισκόπων γίνεσθαι δεύτερον τοῦ ἔτους. ἅπαξ μὲν μετὰ τὴν τρίτην ἑβδομάδα τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα, ὥστε τῇ τετάρτῃ ἑβδομάδι τῆς πεντηκοστῆς ἐπιτελεῖσθαι τὴν σύνοδον, ὑπομιμνήσκοντος τοὺς ἐπαρχιώτας τοῦ ἐν τῇ μητροπόλει. τὴν δὲ δευτέραν σύνοδον γίνεσθαι ἰδοῖς ὀκτωβρίαις, ἥ τις ἐστὶ δεκάτη ὑπερβερεταίου. ὥστε ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς συνόδοις προσιέναι πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, καὶ πάντας τοὺς ἀδικεῖσθαι νομίζοντας, καὶ παρὰ τῆς συνόδου ἐπικρίσεως τυγχάνειν. μὴ ἐξεῖναι δέ τινας καθ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι ἄνευ τῶν πεπιστευμένων τὰς μητροπόλεις

21 Ἐπίσκοπον ἀπὸ παροικίας ἑτέρας εἰς ἑτέραν μὴ μεθίστασθαι, μήτε αὐθαιρέτως ἐπιρρίπτοντα ἑαυτόν, μήτε ὑπὸ λαῶν ἐκβιαζόμενον, μήτε ὑπὸ ἐπισκόπων ἀναγκαζόμενον. μένειν δὲ εἰς ἣν ἐκληρώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐξ ἀρχῆς ἐκκλησίαν, καὶ μὴ μεθίστασθαι αὐτῆς κατὰ τὸν ἤδη πρότερον ἐξενεχθέντα ὅρον.

22 Ἐπίσκοπον μὴ ἐπιβαίνειν ἀλλοτρίᾳ πόλει τῇ μὴ ὑποκειμένῃ αὐτῷ, μηδὲ χώρᾳ τῇ αὐτῷ μὴ διαφερούσῃ ἐπὶ χειροτονίᾳ τινός, μηδὲ καθιστᾶν πρεσβυτέρους ἢ διακόνους εἰς τόποις ἑτέρῳ ἐπισκόπῳ ὑποκειμένους. εἰ μὴ ἄρα μετὰ γνώμης τοῦ οἰκείου τῆς χώρας ἐπισκόπου. εἰ δὲ τολμήσειέν τις τοιοῦτο, ἄκυρον εἶναι τὴν χειροθεσίαν, καὶ αὐτὸν ἐπιτιμίας ὑπὸ τῆς συνόδου τυγχάνειν.

23 Ἐπίσκοπον μὴ ἐξεῖναι ἀντ' αὐτοῦ καθιστᾶν ἕτερον ἑαυτοῦ διάδοχον, κἂν πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ βίου τυγχάνῃ. εἰ δέ τι τοιοῦτον γίγνοιτο, ἄκυρον εἶναι τὴν κατάστασιν. φυλάττεσθαι δὲ τὸν θεσμὸν τὸν ἐκκλησιαστικὸν περιέχοντα, μὴ δεῖν ἄλλως γίνεσθαι, ἢ μετὰ συνόδου καὶ ἐπικρίσεως ἐπισκόπων, τῶν μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου τὴν ἐξουσίαν ἐχόντων τοῦ προάγεσθαι τὸν ἄξιον,

24 Τὰ τῆς ἐκκλησίας, τῇ ἐκκλησίᾳ καλῶς ἔχειν φυλάττεσθαι δεῖν, μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ ἀγαθῆς συνειδήσεως καὶ πίστεως τῆς εἰς τὸν πάντων ἔφορον καὶ κριτὴν θεόν, ἃ καὶ διοικεῖσθαι προσήκει μετὰ κρίσεως καὶ ἐξουσίας τοῦ ἐπισκόπου τοῦ πεπιστευμένου πάντα τὸν λαὸν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν συναγομένων. φανερὰ δὲ εἶναι τὰ διαφέροντα τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ γνώσεως τῶν περὶ αὐτὸν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, ὥστε τούτους εἰδέναι καὶ μὴ ἀγνοεῖν, τίνα ποτέ ἐστι τῆς ἐκκλησίας, ὥστε μηδὲν αὐτοὺς λανθάνειν. ἵν' εἰ συμβαίνῃ τὸν ἐπίσκοπον μεταλλάττειν τὸν

aut per literas ſuffragari: & ſic ſecundum maioris partis præſentiam aut ſuffragium fiat ordinatio. Quod ſi aliter ac conſtitutum eſt fiat, ordinatio tallis nullius momenti eſto. Si uerò ſecundum conſtitutam regulam electio facta fuerit, & aliqui priuato contentionis ſtudio contradixerint, tũ maioris partis ſuffragiũ uincito.

Propter utilitates eccleſiaſticas, & abſolutiones earum rerum quæ dubitationem controuerſiamq́ recipiunt, optime placuit ut per ſingulas quaſq́ prouincias epiſcoporum concilia bis quotannis celebrentur. Prima quidem tertia ſeptimana feſtiuitatis paſchalis, ſic ut quarta ſeptimana Pentecoſtes ſynodus abſoluatur prouincialibus uerò metropolitanus hoc in memoriam reuocet. Altera uerò ſynodus fiat idibus Octobris, hoc eſt decimo die hyperberetæi. Ad has autem ſynodos ueniant presbyteri & diaconi, & omnes qui peccaſſe exiſtimantur, & à ſynodo iudicentur. Non liceat autem aliquas ſynodos facere abſque illis quibus metropolis commiſſa eſt.

Epiſcopus ab alia parochia nequaquam migret ad aliam, nec ſponte ſua prorſus inſiliens nec ui coactus à populis, nec ab epiſcopis neceſsitate cõpulſus: maneat autẽ in eccleſia quã primitus à Deo ſortitus eſt, nec inde trãſmigret ſecũdum priſtinũ de hac re terminũ cõſtitutũ.

Epiſcopus alienam ciuitatem quæ non eſt illi ſubiecta, non adeat nec ad poſſeſsionẽ accedat quæ ad eum non pertinet, ſuper ordinatione cuiuſquam, nec conſtituat presbyteros, aut diaconos, alteri epiſ. locis ſubiectis, niſi fortè cũm conſilio & uoluntate regionis epiſcopi. Si quis autem tale aliquid facere tentauerit, irrita ſit eius ordinatio, & ipſe coerceatur à ſynodo.

Epiſcopo non licere pro ſe alterum ſucceſſorem ſibi conſtituere, licet ad exitum uitæ perueniat. Quòd ſi tale aliquid factum fuerit, irrita huiuſmodi ſit conſtitutio. Seruetur autem ius eccleſiaſticum id continens oportere non aliter fieri niſi cum ſynodo & iudicio epiſcoporum, qui poſt obitum quieſcentis poteſtatem habent eum qui dignus extiterit, promouere.

Quæ ſunt eccleſiæ, ſub omni ſolicitudine & conſcientia bona, & fide quæ in Deum eſt, qui cuncta conſiderat iudicatq́, ſeruentur, quæ etiam diſpenſanda ſunt iudicio & poteſtate pontificis cui cõmiſſus eſt populus, & animæ quæ in eccleſia congregantur. Manifeſta uerò ſint quæ pertinere uidentur ad eccleſiam, cum notitia presbyterorum & Diaconorum qui circa ipſum ſunt, ita ut agnoſcant, nec ignorent quæ ſint eccleſię propria, nec eos aliquid lateat: ut ſi cõtigerit epiſcopũ migrare de ſeculo, certis exi

ſtētibus rebus quæſunt eccleſiæ, nec ipſæ collapſę depereāt, nec quę ꝓpria ꝓbantur epiſcopi, ſub occaſione rerū peruadantur eccleſiæ. Iuſtū namq; & acceptū eſt corā Deo & hominibus, ut ſua Epiſcopus quibus uoluerit derelinquat: & quę eccleſię ſunt, eidē cōſeruētur eccleſię, ut nec eccleſia aliquod patiat̄ incōmodū, nec Epiſcopus ſub occaſione proſcribatur eccleſiæ, & in cauſas incidant qui ad eum pertinent, & ipſe poſt obitum maledictionibus ingrauetur.

βίον, φανερῶν ὄντων τῶν διαφερόντων τῇ ἐκκλησίᾳ πραγμάτων, μήτε αὐτὰ διαπίπτειν καὶ ἀπόλλυσθαι, μήτε τὰ ἴδια τοῦ ἐπισκόπου ἐνοχλεῖσθαι προφάσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. δίκαιον γὰρ καὶ ἀρεστὸν παρά τε τῷ θεῷ καὶ ἀνθρώποις, τὰ ἴδια τοῦ ἐπισκόπου, οἷς ἂν αὐτὸς βούληται καταλιμπάνεσθαι. τὰ μέντοι τῆς ἐκκλησίας, αὐτῇ φυλάττεσθαι· καὶ μήτε τὴν ἐκκλησίαν ὑπομένειν ζημίαν, μήτε τὸν ἐπίσκοπον προφάσει τῆς ἐκκλησίας δημεύεσθαι, ἢ καὶ εἰς πράγματα ἐμπίπτειν τοὺς αὐτῷ διαφέροντας, μετὰ τοῦ καὶ αὐτὸν μετὰ θάνατον δυσφημίᾳ περιβάλλεσθαι.

25 Epiſcopus eccleſiaſticarū rerū habeat poteſtatē ad diſpenſandū erga omnes qui indigent, cū ſumma reuerentia & timore Dei. Participet autē & ipſe quibus indiget (ſi tamen indiget) tā in ſuis quàm in fratrū qui ab eo ſuſcipiūtur, neceſſarijs uſibus profuturis, ita ut in nullo qualibet occaſione fraudētur, iuxta ſanctū Apoſtolū ſic dicentē: Habētes uictū & tegumentū, his contenti ſimus. Quòd ſi cōtentus iſtis minimè fuerit, conuertat autē res eccleſiæ in ſuos uſus domeſticos, & eius cōmoda, uel agrorū fructus nō cum presbyterorū cōſcientia Diaconorūq; pertractet, ſed horū poteſtatē domeſticis ſuis, aut propinquis, aut fratribus, filijsq; cōmittat, ut per huiuſmodi perſonas occultæ lædātur eccleſiæ rationes, ſynodo prouincię pœnas perſoluat. Si autē & aliter accuſetur epiſcopus, aut presbyteri qui cū ipſo ſunt, quod ea quæ pertinēt ad eccleſiā, uel ex agris, uel ex alia qualibet eccleſiaſtica facultate ſibimet uſurpēt, ita ut ex hoc affligantur quidē pauperes, criminationi uerò & blaſphemijs tam ſermo prædicationis quàm hi qui diſpenſant, taliter exponantur, & hos oportet corrigi, ſancta ſynodo id quod condecet iudicante.

Ἐπίσκοπον ἔχειν τῶν τῆς ἐκκλησίας πραγμάτων ἐξουσίαν, ὥστε διοικεῖν εἰς πάντας τοὺς δεομένους, μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ φόβου θεοῦ. μεταλαμβάνειν δὲ καὶ αὐτὸν τῶν δεόντων (εἴγε δέοιτο) εἰς τὰς ἀναγκαίας αὐτοῦ χρείας καὶ τῶν παρ' αὐτῷ ἐπιξενουμένων ἀδελφῶν, ὡς κατὰ μηδένα τρόπον αὐτοὺς ὑστερεῖσθαι. κατὰ τὸν θεῖον ἀπόστολον λέγοντα. ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. εἰ δὲ μὴ τούτοις ἀρκοῖτο, μεταβάλλοι δὲ τὰ πράγματα εἰς οἰκιακὰς αὐτοῦ χρείας, καὶ τοὺς πόρους τῆς ἐκκλησίας ἢ τοὺς τῶν ἀγρῶν καρποὺς, τὴ μετὰ γνώμης τῶν πρεσβυτέρων ἢ τῶν διακόνων χειρίζοι, ἀλλ' οἰκείοις αὐτοῦ καὶ συγγενέσιν ἢ ἀδελφοῖς ἢ υἱοῖς παράσχοιτο τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὸ διὰ τῶν τοιούτων λεληθότως βλάπτεσθαι τοὺς λόγους τῆς ἐκκλησίας. τοῦτον εὐθύνας παρέχειν τῇ συνόδῳ τῆς ἐπαρχίας. εἰ δὲ καὶ ἄλλως διαβάλλοιτο ὁ ἐπίσκοπος ἢ οἱ σὺν αὐτῷ πρεσβύτεροι, ὡς τὰ τῇ ἐκκλησίᾳ διαφέροντα, ἤτοι ἐξ ἀγρῶν ἢ καὶ ἐξ ἑτέρας προφάσεως ἐκκλησιαστικῆς εἰς ἑαυτοὺς ἀποφερόμενοι ὡς θλίβεσθαι μὲν τοὺς πένητας, διαβολὴν δὲ καὶ δυσφημίαν προστρίβεσθαι τῷ τε λόγῳ καὶ τοῖς οὕτω διοικοῦσιν· καὶ τούτους διορθώσεως τυγχάνειν, τὸ πρέπον δοκιμαζούσης τῆς ἁγίας συνόδου.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑι ΤΗΣ ΦΡΥΓΙΑΣ ΣΥΝΕΛΘΟΝΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ μακακαρίων πατέρων.

CANONES SANCTORVM ET BEATORVM PATRVM QVI IN LAOdicea Phrygiæ conuenerunt.

SAncta ſynodus quæ apud Laodiceā Phrigiæ Pacatianæ conuenit ex diuerſis prouincijs Aſiæ, regulas expoſuit eccleſiaſticas, ſicut infra ſcriptum eſt.

Ἡ ἁγία σύνοδος ἡ κατὰ Λαοδίκειαν τῆς Φρυγίας Πακατιανῆς συγκροτηθεῖσα ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσιανῆς, ὅρους ἐξέθετο ἐκκλησαστικοὺς, οὓς ὑποτέτακται.

De eo quod oportet ſecundùm ecceleſiaſticum canonē eos qui liberè & legitimè ſecūdis

Περὶ τοῦ, δεῖν κατὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν κανόνα τοὺς ἐλευθέρως καὶ νομίμως συναφθέντας δευτέροις γάμοις